

Jordmenneskenes skytsengel nr. 1

af Martinus

Vor organisme er et univers • I gamle dage troede menneskene på "ånder", ligesom de troede på engle, men en sådan tro bliver af de fleste mennesker i dag stemplet som "overtro". Man vil kun tro på realiteter, eller på det, man direkte kan opleve med sine fysiske sanser. Men hvad er der egentlig bag det, vi oplever med vore fysiske sanser?

Den fysiske videnskab kan vise os, at f.eks. et menneskes fysiske legeme er andet og mere, end det vi ser. Et sådant legeme, ved vi, består af en hel serie organer, hvoraf hvert har sin funktion i forhold til helheden, og er mennesket rask, har alle disse organer et godt samarbejde. Organernes funktion er nyttig og logisk, og de er hver for sig opbygget af mindre dele, der har en nyttig og logisk funktion inden for den helhed, som organet udgør. Organer, celler, molekyler, atomer og endnu mindre enheder udgør altså tilsammen en organisme for et levende væsen, der set i et mikroskopisk perspektiv er som et helt univers bestående af partikler og tomrum. Tomrummet er blot ikke tomt, det er gennemstrålet af elektriske kræfter, af stråler og bølger. Vi er ikke vant til at tænke på vort fysiske legeme som et univers og på vore organer og mindre fysiske partikler som mælkeveje, solsystemer og kloder, men menneske har gang på gang i udviklingens løb, når de gjorde nye erfaringer, måttet lade gamle vanefordomme afløses af et nyt og større perspektiv, og det er også ved at ske i vor tid.

Makro – , mellem – og mikrokosmos • Det, der er ved at ske, er bl.a., at mennesket, der er blevet materialist og ikke mere kan tro på ånder, efterhånden skal lære at forstå, hvad ånd er, og at ingen som helst materiekombination, hvad enten den fremtræder som et mikro-

eller makrokosmisk univers, kan eksistere uden at være en form for bevægelse og dermed udtryk for liv, bevidsthed og vilje, for åndelig kraft. Foruden de kendte betegnelser 'makrokosmos' og 'mikrokosmos' anvender jeg i mine kosmiske analyser også udtrykket mellemkosmos, der dækker over den verden, vi normalt oplever gennem vores fysiske sanser og kalder virkeligheden, dvs. naturen og andre levende væsener. I mellemkosmos oplever vi dog kun virkeligheden på én måde, eller set i ét perspektiv. I mikrokosmos, fortæller videnskaben os, er alt bevægelse; selv i stenen eller den uorganiske, såkaldte døde materie er der bevægelse, og alt stof er, set i mikrokosmisk perspektiv: partikler og tomrum gennemstrålet af kræfter, som vi kalder stråler og bølger. I makrokosmos ved vi, at der også er stråler og bølger bag de makrokosmiske partikler, vi kalder kloder, sole og mælkeveje, og at der er formål med deres stråling deres bevægelser. Det er for længst blevet en kendsgerning, at hele vores fysiske liv her på kloden er skabt gennem et samarbejde mellem solen og vor jord. Hvordan skulle det liv og den fremtræden, vi nu repræsenterer, kunne være blevet til og stadig opretholdes uden solens lys og varme? Det ville være umuligt. Men samtidig ved vi, at solen er centrum i et helt solsystem, som sammen med andre lignende systemer udgør en endnu større universel enhed, som vi kalder et mælkevejssystem, der

Det er ikke et ejendomsforhold, men et næstekærlighedsforhold, der eksisterer mellem jorden som makrovæsen og jordmenneskene som mikrovæsener, ja, det er endda et så betydningsfuldt næstekærlighedsforhold, at jordklodevæsenet kosmisk set er menneskenes skytsånd nr. 1.

eksisterer side og side med andre lignende systemer. **Alle disse mælkeveje, stjerner, sole og kloder udløser kosmiske kræfter eller energier, der er lige så nødvendige og lige så logiske og nyttige foreteelser som kraftudløsningen i vore organer, celler og endnu mindre mikroenheder,** de er nemlig alle sammen, i makro – såvel som i mikrokosmos og vi selv i mellemkosmos: livsenheder, der er det samme som levende væsener. Levende væsener vil så igen sige: åndelige væsener, og åndelige væsener er væsener, der anvender de stråleformige energier, der udgør deres bevidsthed, til med deres begær og vilje som drivkraft at forme materien ved at tiltrække og samle dens enheder til

organismer, hvorved disse materieenheder, der samtidig er livsenheder eller levende mikrovæsener, får et univers, hvori de kan leve. De levende væsener i makro-, mellem- og mikrokosmos udgør således universer og stoffer for hverandre, samtidig med at alle tre kategorier har sin egen mellemkosmiske oplevelsesfære.

Hensigtsmæssighed og nytte i kosmisk perspektiv • Hele universet er gennemstrømmet af ånd, der er det samme som liv og bevidsthed og dermed tanke og vilje, begær og tilfredsstillelse af begær. Det ville være ulogisk at tro, at de vældige kræfter, som solene og

mælkevejene repræsenterer, i millioner af år skulle sejle gennem rummet til ingen verdens nytte, medens væsener på en enkelt klode opdager hensigtsmæssighed bag alle funktionerne i deres organisme og bag andre funktioner i naturen helt ned i mikrokosmos. Hensigtsmæssighed og nytte set i et kosmisk perspektiv betyder naturligvis ikke blot, hvad der er nyttigt for menneskene set fra deres eget

midlertidige lokale synspunkt, men hvad der er til gavn for helheden af levende væsener inden for en stor kosmisk enhed. En sådan enhed er jorden, som vi kalder 'vor klode', den er en livsenhed eller et levende væset og det er snarere os, der tilhører den, eftersom vi er mikroindivider i dens fysiske organisme. Vort tilhørsforhold til jordkloden som levende makrovæsen er dog ikke noget ejendomsforhold,

eftersom ét levende væsen aldrig kan eje et andet væsen, heller ikke sine mikrovæsener. Det er ikke et ejendomsforhold, men et næstekærlighedsforhold, der eksisterer mellem jorden som makrovæsen og jordmenneskene som mikrovæsener, ja, det er endda et så betydningsfuldt næstekærlighedsforhold, at jordklodenvæsenet kosmisk set er menneskenes skytsånd nr. 1.

I kommende tider vil det blive videnskabens fornemmeste opgave at studere livets psykiske eller åndelige side, og man vil da erfare, at det ikke er livet, der er bundet til den fysiske organisme, men derimod den fysiske organisme, der er bundet til livet. Selve livet er det evige, medens organismen med alle dens materiekombinationer, der hele tiden er i bevægelse og under forvandling, er en timelig eller midlertidig foreteelse.

Ånd og materie • Vi kender fra vore egen livsfunktion, hvorledes vi med vor vilje og vore tanker regulerer vor manifestation og dirigerer vort fysiske legeme. Materialisten tror, at det blot er hjernen, der dirigerer og regulerer, for han er vant til elektriske regulatoerr og transformatorer, der er bare 'teknik'. Men der eksisterer ingen teknik i universet, hvor der ikke er en tekniker bagved, som har sat de tekniske funktioner i gang, og som har ansvaret derfor. Vor hjerne er ganske vist det tekniske hovedredskab, afsender og modtager af viljens kraft, men den er kun et redskab – et redskab for hvad? For et 'noget', der både er organismens ophav, dens opretholder og fornyer, men et 'noget', der ikke er håndgribeligt, og som materialistiske mennesker derfor er tilbøjelige til at tro er et 'intet'. Endda meget intelligente mennesker kan have denne tro uden at fatte, at de dermed er mere overtroiske end såkaldte naive mennesker, der tror på ånder. Dog siger disse intelligente mennesker

ikke: 'Intet vil skrive et brev', og heller ikke: 'Min hjerne vil skrive et brev', de siger: 'Jeg vil skrive et brev', og i denne daglige tale siger de sandheden: at deres Jeg, en åndelig kraft, føler trang til at skrive et brev og med sin vilje og sine evner sætter hele den fysiske struktur i gang, så ønsket bliver til fysisk virkelighed. **Ånd er psykisk eller stråleformig kraft, der udgår fra et kraftcenter eller et Jeg, det er vilje og bevidsthed, og uden denne uhåndgribelige realitet, ville der overhovedet ikke eksisterer noget håndgribeligt eller nogen trang til at gribe eller begribe.** Men kan et åndeligt væsen, der altså er det samme som et psykisk eller stråleformigt væsen, da eksistere uden en fysisk krop? Det kan det, thi eftersom det er ophav til kroppen, eksisterede det før samme krop blev skabt, og det vil også eksistere, selv om kroppen dør, hvad alle kroppe gør før eller senere. Den fysiske krop er som før nævnt knyttet til livet, den er et midlertidigt redskab bygget op af levende mikrovæsener, som heller ikke kan dø, men som, når tiden for kroppens opløsning er inde, vil overgå til det psykiske eller stråleformige plan, ligesom deres makrovæsen gjorde, og derfra vil de igen inkarere på det fysiske plan, når tiden er moden dertil. Alle væsener i mikro-, mellem- og makrokosmos lever i perioder på et helt åndeligt eller stråleformigt plan og i andre perioder oplever de som åndelige væsener livet gennem en fysisk organisme, men derfor er de jo ånder alligevel. Forskellen mellem hvad man i almindelighed kalder 'åndelige væsener' og 'fysiske væsener' består deri, at de fysiske væsener midlertidigt er bundet til en kombination af faste og flydende materier, der danner en særlig organisme, medens de åndelige væsener ikke mere har en sådan organisme, men oplever livet gennem stråleformige legemer. Absolut alle eksisterende ånder har for længere eller kortere tid siden haft en fysisk organisme. Intet væsen kan være ånd eller et levende åndeligt væsen,

“Et levende væsens absolut eneste sikre beskyttelse imod ond skæbne bliver nøjagtig affødt af den beskyttelse, det selv giver alle andre levende væsener.”
Martinus

uden at det har været igennem inkarnationer i fysisk materie, ligesom intet væsen kan være et fysisk væsen uden i kraft af, at det bag sin fysiske organisme eksisterer som ånd.

Jordjeget og fortidens konger • Bag enhver fysisk organisme, det være sig lige så godt en klode eller en celle som en almindelig mellemkosmisk organisme af kød og blod, eksisterer der en dirigerende ånd, og det gør der også bag den klode, vi kalder vor jord. Jordklodens ånd, dvs den jeg i forbindelse med dens vilje og bevidsthed, er den højeste autoritet i jordens område. Alle andre magtfaktorer såsom stormagter, præsidenter og konger har slet ikke den autoritet, man i almindelighed tillægger dem. **Jordjeget og dets åndelige kræfter er klodens absolut suværene eller virkelige konge. Om en såkaldt stormagt skal falde eller den skal gå frem, om en race skal udvikle sig i den ene eller anden retning, om landegrænser skal lægges her eller der, om nationerne skal forenes til én verden, eller de skal blive ved med at være adspalttede og bekriige hverandre, er spørgsmål, der kun kan afgøres af jordens sande konge, jordånden eller jordjeget.** Det var dette jordens jeg, der med sin ånd i særlig grad besatte de enevældige konger i gamle dage. Når det hed sig, at de var ‘Guds sønner’, var det i virkeligheden selve jordånden, de stod nærmest. De var således centre for jordjegets fysiske talentkerner, og igennem disse konger kunne jordjeget regulere sine højest udviklede fysiske mikrovæseners, hvilket vil sige menneskeheden, fysiske og åndelige kurs. Igennem disse ‘talentkerner’ eller ‘konger af Guds nåde’ udsendte jordjeget sin vilje, som gennem kongernes diktatoriske magtudøvelse blev tranformeret om til mellemkosmiske begivenheder. Det kongelige væsen afveg fra de almindelige væsener ved at være et ‘indviet’ væsen, hvilket vil sige et væsen af en så fremragende udvikling, at jordjeget kunne sende sin viljeskraft direkte igennem dette væsen. Det diktatur, som derved blev udøvet, var både i kontakt med jordjegets daværende begær, vilje og længsler og med menneskeheden deværende udviklingstrin, idet menneskene i de riger, som var underlagt kongerne, var primitive og uvidende væsener, der var uimodtagelige for direkte impulser fra jordjegets ånd. Konger og diktatorer var således i lange tider de eneste væsener, der besad en psyke, der direkte kunne modtage jordjegets impulser. Men sådan skulle det ikke vedblive at være.

Jordens og menneskenes videre forvandling • Både et makrovæsen og dets mikrovæsener er naturligvis underkastet begrebet udvikling og forvandling, og det er årsagen til, at diktaturens tid på jorden efterhånden ophørte. Jordens mikroindivider, de store menneskemasser, begyndte at udvikle en mere selvstændig tænkeevne. De begyndte så småt at få de samme egenskaber som kongerne. Desuden begyndte kongemagten at degenerere, så der efterhånden blev mindre og mindre forskel på konge og folk. Der begyndte endda at være væsener, hvis evne til at tænke rakte længere end den degenereredes konges, og diktaturet begyndte at føles som et snærende bånd. Der blev ulydighed og oprør imod kongemagten, og nye tanker satte vise steder revolutioner i gang, der medførte forsøg på nye styreformer. Samtidig opstod der rivalisering om magten, idet ærgerrighed og magtsyge er noget af det, der først gør sig gældende, når forholdsvis primitive mennesker begynder at få kulturel udvikling. De vil alle sammen gerne være små konger, ja, allerhelst en lille vorherre. Således blev der med udviklingen mere og mere ure blandt jordmenneskene eller jordåndens højest udviklede fysiske mikroindivider, og vi har set, hvordan denne forvandling har fundet sted gennem de seneste århundreder og skabt større og større ufred, samtidig med, at jordmenneskene er gået fremad i fysisk, videnskabelig tænkning og teknisk kunnen.

Nu vil man måske sige: ”Hvorfor griber jordjeget dog ikke ind og forhindrer disse krige og revolutioner, hvorfor standser det ikke hele dette ragnarok i sin egen organisme?” Svaret er dette, at jordvæsenet netop i allerhøjeste grad er i færd med at rydde op i sin organisme, og meget store forandringer vil ske i de kommende århundreder. Vi må jo ikke glemme, at begrebet tid er anderledes for jordmenneskene, end for et makrovæsen, der som jordkloden har sin dagsbevidsthed i en højere udviklingsspiral. Hvad der for jordklodevæsenet kun er forholdsvis kort tid, er for de jordiske mennesker årtusinder. Men udviklingen er kommet mægtigt i skred også i forhold til den tidsoplevelse, jordmenneskene har. Ser vi ikke, at der i vort århundrede (denne tekst er skrevet i det tyvende århundrede/red.) er sket meget mere end i mange tidligere århundreder tilsammen? Hvor der før var småkrige mellem stater, er der nu verdenskrige. Hvor man før havde primitive bøsser og kanoner som de højest udviklede mordvåben, har man nu atombomber, der

på kort tid fra flyvemaskiner eller som raketter kan bringe død og ødelæggelse over den såkaldte fjendes vigtigste krigscentre, og hvor der før var stridende parter, er der faktisk nu to poler, som de stridende parter grupperer sig om. Grupperingerne kan skifte, men der vil stadig være to poler, som vi nu kalder øst og vest, indtil striden er slud, hvilket ikke betyder jordens undergang, men tværtimod en ‘ny’ jord, dvs en jord, hvor det er freden og næstekærligheden, der udvikles, altså en ny mentalitet, hvad udtrykket ‘en ny himmel’ dækker over eller symboliserer.

Jordklodevæsenet gør op med sig selv • Hvad betyder alle brydninger, der nu finder sted på jorden iblandt menneskene, hvis vi skal prøve at se dem i et makrokosmisk perspektiv? Lad os, inden vi besvarer dette spørgsmål, først besvare et andet, nemlig: **”Hvorfor lever menneskene på jorden og ikke på en anden klode i universet?”** Fordi menneskene som mikrovæsener med hele deres udstråling eller psyke er på bølgelængde med selve jordklodevæsenets udstråling. Derfor har loven for tiltrækning virket sådan, at netop sådanne individer, hvis nuværende

skæbnedannelse passer ind i jordens skæbne, fødes og inkarnerer her, og gør det så længe, de har noget at lære her og noget at udrette. Men det er jo netop, fordi jordmenneskene inden for deres udviklingsspiral står på nogenlunde samme udviklingstrin, som jordklodevæsenet gør det i sin spiral, dvs et overgangsstadium fra dyr til menneske. Men de jordiske menneskers udviklingstrin spænder jo over en stor skala fra ret primitive intellektuelt udviklede mennesketyper, som kan nænne at myrde og påføre andre væsener lidelse og smerte, over intellektuelle typer, der ligefrem er geniale til at sætte forbrydelser i gang og lade andre udføre dem, til forholdsvis kærlige mennesker, der dog ikke er særlig selvstændigt tænkende og endelig til kærlige mennesker, der også er intellektuelt udviklede og gerne vil bruge deres evner til gavn for helheden. Det er fire hovedtyper, men der er naturligvis en masse forskellige blandinger og overgangstyper; dog har hvert eneste individ blandt alle disse jordmennesker noget tilfælles med makrovæsenet jorden, ellers var de ikke inkarneret på denne klode. Jordvæsenet kommer til at opleve "den store fødsel" eller kosmisk bevidsthed i sin nuværende inkarnation, men det lever endnu på grænsen mellem selviskhed og uselviskhed eller egenkærlighed og næstekærlighed, og så længe det befinder sig i denne sfære i sit spiralkredsløb, vil dets bevidsthed delvis gennemstrømmes af selviske tankeklimaer og delvis af uselviske og humane åndelige kræfter. Når jordbevidstheden gennemstrømmes af disse kræfter, må de samme kræfter naturligvis besætte de hver for sig passende talentkerner i dens fysiske organisme, og det vil sige jordmenneskene. Man kan blive besat af jordjegets åndelige selviske kræfter i samme grad, som man selv er egoistisk, ukærlig og magtsyg, ligesom man bliver besat af samme makrovæsens uselviske og næstekærlige

energier i samme grad, som man egner sig til at være talentkerne for disse kræfter. Vi ser således, at de 'store mænd' i verdenspolitikken i virkeligheden kun er besat af jordjegets egne impulser af den art, som de selv i deres daglige liv sympatiserer mest med. Men når der i jordpsyken eller jordmentaliteten således fremtræder to kontrære, hinanden bekæmpende kræfter, betyder det, at jordånden er ved at gøre op med sig selv, sin egen tankeverden og sin moralske indstilling, og i dette opgør er det klart, at den samler alt, hvad der taler for den enkeltes frihed til fordel for flokken om én tankepol, og alt, hvad der kan tale til fordel for større frihed for den enkelte i forhold til flokken eller staten om en anden, for at komme frem til det resultat, som vil være bedst for helheden. Jorden er således i øjeblikket ved at ræsonnere, og da den lever i en helt anden tidsbane, end den mikrobane, vi lever i, er dens 'tanketid' af længere varighed end vor. **Hvad der er et sekund for jordvæsenet, er måske et år eller et tiår for os. Vi må derfor prøve at forstå, at jordens tankefunktion og skiftende sindelag går gennem menneskeheden som kulturepoker.** Jorden befinder sig netop i en krise, men det er den krise, som altid vil gå forud for en indvielse, og da jordklodevæsenet allerede er begyndt på denne åndelige proces for århundreder siden og først vil være færdig dermed om ca. 3.000 år, på hvilket tidspunkt 'det rigtige menneskerige' vil være en realitet på den fysiske jord, er det altså forberedelserne til denne tilstand, der nu er i gang her på jorden, en udvikling, som jordklodevæsenets viljekraft i høj grad står bagved. Jordvæsenet beskytter og værner om de humane og næstekærlige kræfter, men samtidig renser det også ud i sin bevidsthed og sit legeme, og det oplever menneskene dels som bevidsthedsudfoldelse i ord og gerninger af humanistiske, næstekærlige mennesker, dels som nye tanker og

større overblik over livslovene, som intellektuelle, kærlige mennesker er redskaber for, men også som krige, revolutioner og større eller mindre katastrofer, som udløses af dertil egnede redskaber. Linjen for hele udviklingen ligger dog klar, og længe inden de nævte ca. 3.000 år vil jordens forenede stater og arbejdet for hele menneskeslægtens vel være kommet langt. Meget afhænger af det enkelte menneske, man kan lære at samarbejde med de positive kræfter i jordklodens bevidsthed. ■

Fortsætter på side 32...

"Så længe der findes en blomst
kan erindringen om en
højere verden ikke slettes ud."
Martinus

*"Martyrium og glæde kan lige så lidt forenes
som olie og vand."
Martinus*